

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Ulf Kvensler
SAREK

Copyright © Ulf Kvensler 2022

Published by agreement with Salomonsson Agency

Translation Copyright © 2023 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-04956-5

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

ULF KVENSLER

SAREK

Preveo Mirko Bižić

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2023.

Za Adama i Oliviju

*RADIO-KOMUNIKACIJA IZMEĐU HITNE POMOĆI IZ vazduha i bolnice Jeli-
vare, 15. septembar 2019. u 14:16.*

„Upravo smo pokupili ženu u Aktseu.“

„U kakvom je stanju?“

„Pati od hipotermije, i prilično je loše. Svesna je, ali jedva.“

„U redu.“

„Kod sebe nema nikakve lične dokumente, ali kaže da joj je ime Ana.“

„Zabeleženo.“

„Ima posekotine i modrice po celom telu, a desna ruka joj je slo-
mljena. Dajemo joj dva litra kristaloidne infuzije.“

„Da li je pala?“

„Tako izgleda, ali takođe ima neke tragove oko vrata. Moguće od
pokušaja davljenja.“

„U redu.“

„Ipak, teško je biti siguran u to.“

„Bićemo spremni da je primimo.“

„Hvala. Odjavljujemo se.“

STOKHOLM, JUL 2019.

VOLIM STOKHOLM SREDINOM JULA. STANOVNICI beže na Gotland, u Bo-
stad ili na Francusku rivijeru, a grad tone u letnji trans. Na neki način
možete da ga imate samo za sebe.

Bilo je subotnje več, kraj veoma toplog dana. Postalo je znatno svežije
kada sunce više nije padalo na ulice zgradama pretrpanog centra grada.

Bila sam u svojoj kancelariji od sedam sati ujutro, i odlučila sam da opešačim do kuće kako bih uhvatila malo svežeg vazduha. Što sam dalje išla, videla sam i čula sve manje turista. Vasastan je bio praktično pust. Za nekoliko sati, kada se spusti mrak, pijani, bučni vikendaši krenuće prema Odenplanu – ali do tada ću ja biti bezbedno ušuškana u krevet.

Zastala sam i naslonila se dlanom na oker fasadu stambene zgrade. Bila je topla kao radiator.

Mislila sam da uzmem neku hranu usput, i pozovem Henrika da ga pitam želi li on nešto. Želeo je, pa sam u obližnjem japanskom restoranu naručila salatu sa lososom za njega i suši za sebe. Kada sam preuzela hranu, čovek iza tezge mi je veselo klimnuo glavom, kao što je i trebalo; dolazili smo ovamo najmanje dvaput nedeljno.

Produžila sam do naše zgrade i popela se liftom na peti sprat. Otvorila sam ulazna vrata i doviknula Henriku: „Zdravo!“

„Zdravo“, začuo se prigušeni odgovor iz dnevnog boravka. Čula sam zvuk televizora.

U kuhinji me je dočekala gomila prljavih sudova u sudoperi, i sto u neredu. Henrikova šolja za kafu je još bila na njemu, pored listova kuhinjskog papirnog ubrusa. Svuda su bile mrve.

Mogla sam da zaplačem u tom trenutku.

Bila je subota, a ja sam radila duže od dvanaest sati, kao i doslovno svakog dana celog leta. Nazvala bih Henrika i pitala ga šta želi da jede, naručila bih hranu i preuzela je, a on se ne bi potrudio čak ni da se dovuče sa kauča da pospremi za sobom – a kamoli da izvadi čaše i naspe nam nešto za piće.

Bio je na odmoru, i provodio je sve vreme u stanu.

Ova ogromna jebena kuhinja, sa stolom za koji može da sedne desetero. U čemu je svrha? Jadni smo.

Televizor se utišao, a on se dogegao u kuhinju.

„Već mi je muka od...“, započela sam, a glas mi je podrhtavao od gneva. „Ja sam se pobrinula za hranu, pa zar nisi mogao barem da počistiš za sobom? Očekuješ li da i to radim?“

Henrik ništa nije rekao, ali je spustio šolju za kafu u sudoperu, bacio papirne ubruse, doneo kuhinjsku krpu i počeo da briše sto. Sudeći po njegovom držanju, za ovo mu je bio potreban skoro nadljudski napor.

Uzdahnula sam, izvadila flašu gazirane vode iz frižidera i nasula sebi veliku čašu.

„Mislim da ćemo morati da odgodimo naše putovanje.“

Henrik je podigao pogled, ali ništa nije rekao. Jednostavno je nastao da briše sto.

„Trenutno ne mogu da budem odsutna nedelju dana“, nastavila sam ja.

„Shvatam.“

„Početak septembra mi više odgovara.“

„Moraćemo da proverimo sa Milenom.“

„Očigledno. Nazvaću je.“

Bila sam previše ljuta i uzrujana da sednem i jedem sa njim, pa sam umesto toga otišla na dugo tuširanje. Mlaz vruće vode isprao je deo moje frustracije, i ubrzo sam se pokajala zbog svojih grubih reči. Bila sam umorna i moja reakcija je bila preterana.

Kasnije smo se pomirili. Henrik je uspeo da se slabašno osmehne kada sam se izvinila i zagrlila ga. Popili smo po čašu vina i gledali seriju na HBO, sklupčani na sofi. Zaspala sam na pola epizode, i probudila se dok je trajala odjavna špica. Poljubila sam Henrika i otišla u krevet. On je ostao na svom mestu tupo buljeći u ekran.

Kako smo stigli do ovoga? Da li više uopšte znam ko je Henrik?

RAZGOVOR SA ANOM SAMUELSON 880216-3382, 16. septembar 2019, bolnica Jelvare. Vodio ga policijski inspektor Andeš Suhonen.

„Dakle... sada snimam. Zdravo, Ana, moje ime je Andeš.“

„Zdravo.“

„Veoma mi je drago što si spremna da razgovaraš sa mnom – shvatam da si umorna i da osećaš bolove, ali dobro je pozabaviti se time što je pre moguće.“

„Da.“

„Ako počneš da se osećaš premoreno ili ukoliko te bude previše bolelo, možemo da napravimo predah ili završimo za danas, pa da nastavimo sutra. Odgovara li ti to?“

„Da.“

„Obećavaš da ćeš mi reći?“

„Da.“

„Bol je sada podnošljiv?“

„U redu je.“

„U tom slučaju ću prvo obaviti formalnosti... Koje je tvoje puno ime?“

„Ana Signe Samuelson.“

„Matični broj?“

„880216-3382.“

„Gde živiš?“

„U Stokholmu.“

„Čime se baviš?“

„Ja sam pravnica.“

„Bračni status?“

Ćutanje.

„Ana? Jesi li udata, neudata...“

„Verena sam.“

„Za...“

„Henrika Jungmana.“

„Je li on bio s tobom na izletu?“

Ćutanje.

„Da li je Henrik otputovao u Sarek sa tobom?“

„Da.“

„Henrik Jungman... Znaš li slučajno njegov matični broj?“

„820302-7141.“

„Hvala ti. Dakle, imamo...“

„Jeste li pronašli Milenu?“

„Milenu? Ko je Milena?“

„Tanković. Ona je... bila je... kada... Koji je danas dan?“

„Ponedjeljak, 16. septembar.“

„Juče... mislim... razdvojili smo se...“

Ćutanje.

„Milena Tanković. Je li bila živa kada si je poslednji put videla?“

Ćutanje. Jecanje.

„Ana? Znaš li da li je Milena bila živa kada si je poslednji put videla?“

Jecanje.

„Ne... ali morate da je nađete...“

„Nije bila živa?“

„Ne...“

Jecanje.

„Da li je Milena bila sa vama od početka putovanja?“

„Da.“

„Znaš li njen matični broj?“

„Ne.“

„Gde ste je ostavili?“

Ćutanje. Jecanje.

„Ne mogu...“

„Jeste li... Ti si bila sama kada su te našli u blizini Aktsea. Možeš li da mi kažeš koliko dugo si pešačila sama?“

Ćutanje. Jecanje.

„Misliš li da možemo da nađemo Milenu u istom području?“

„Ne znam...“

„Dobro... Idem da donesem mapu, da vidimo možeš li da mi daš neku ideju gde bi Milena mogla da bude. I Henrik. Je li ti to u redu?“

Ćutanje.

„Bilo vas je troje, je li tako? Ti, Henrik i Milena?“

Nečujan odgovor.

„Šta si rekla?“

„Bio je još neko.“

TAČNO ZNAM GDE I KADA sam prvi put čula njegovo ime.

Bio je petak, 30. avgust. Milena i ja smo ručale kod *Mis Klare* na Sveavegenu. Bilo je toplo i sunčano, ali sa novom svežinom u vazduhu, sunce je bilo bledunjavo, moglo se osetiti da dolazi jesen. Sastale smo se u dvanaest u *Naturkompanijetu* da obnovimo opremu – kupimo nove zalihe plina za rešo, dobre vunene čarape, pomadu protiv komaraca i zalihe smrznutih gotovih obroka.

Rezervisala sam nam sto za petnaest do jedan, i u pola dva smo završile sa jelom i obe smo pile espresso. Račun je plaćen i ja sam zaista morala da se vratim u kancelariju; ovako dug ručak je značio da ću morati da

radim dokasno, iako je bio petak. Ipak, Milena i ja se dugo nismo videle i ona je pristala, mada sam je veoma kasno obavestila, da odgodimo naš izlet do septembra. Nisam želela da izgledam previše napeto.

Ona je otpila gutljaj kafe i duboko udahnula.

„Dakle... htela sam nešto da te pitam.“

„Oh?“

Mogla sam da vidim da je ono što će reći čini nervoznom. Milena je uvek lako crvenela, i njeni bledi obrazi su dobijali ružičastu nijansu. Promenila je frizuru: tamnoplava kosa joj je i dalje bila duga do ramena, ali pustila je šiške da izrastu, i lice joj je bilo uokvireno mekim uvojcima. Zbog toga je izgledala ženstvenije, a još milo i ljubazno kao i uvek. Kao i toliko često tokom godina, poželega sam da je zagrlim.

„Stvar je u tome...“ Osmehnula se, skoro s oklevanjem. „Upoznala sam nekog.“

„Sjajno!“

„Da, to je... sjajno.“ Ponovo se osmehnula, i još jednom duboko udahnula.

„Pa, ko je on?“

„Zove se Jakob. Upoznali smo se preko interneta.“

„To je odlično, Milena!“ Posegnula sam za njenom rukom i brzo je stegnula. „Koliko dugo ste zajedno?“

„Tek nešto malo duže od mesec dana, tako da je to još prilično novo.“

„Pričaj mi o njemu! Čime se bavi?“

„Pa, bar nije advokat, što je lepo.“

„Zvuči u redu.“

„Malo je stariji od mene...“

„Koliko stariji?“

„Ima trideset osam godina.“

„Vi ste praktično vršnjaci“, odgovorila sam. Što naravno nije bilo istina. Milena je imala trideset dve, a ja trideset jednu godinu. Ali imala sam kolegince tek nešto malo starije od mene koje su počele da paniče, ili su shvatile da će za nekoliko godina paničiti, i morati da se spoje sa muškarcima u pedesetim godinama, sveže razvedenim i sa decom. Siguran recept za komplikovan život. Jakob je bio istih godina kao Henrik.

„Zanimaju ga planinarenje, letenje zmajem, svi ekstremni sportovi“, nastavila je Milena. „Vas dvoje tu imate nešto zajedničko.“

Počela sam da se pitam da li bi on mogao da bude neko koga sam upoznala.

„Kako se preziva?“

„Tesin.“

„Jakob Tesin...“

„I provodi mnogo vremena u planinama, u pešačenju i penjanju. Tako da, kada je čuo da idemo u Abisko, pitao je... pitao je može li da nam se pridruži.“

Pitanje me je iznenadilo; nisam znala šta da kažem.

„U redu“, najzad sam uspela da izgovorim.

„Znam da je ovo izneto u poslednjem minutu, tako da razumem da nije u redu.“

„Radi se samo o tome... ovakva vrsta izleta ume da bude prilično napeta, a Henrik i ja ga nikada nismo sreli...“

„Ne, u redu je, razumem.“

„Želiš li ti da on pođe?“

„Naravno – momak mi je.“ Milena se osmehnula, a ja sam joj uzvratila osmeh.

„Moraću da pitam Henrika.“

„Naravno.“

„Ostalo je samo malo više od nedelju dana do polaska – hoće li moći da dobije slobodne dane na poslu u tako kratkom roku?“

„Kaže da to nije problem.“

„Šta on radi?“

„Konsultant je u firmi koja se zove BCG.“

„Čula sam za nju... Izvini, ali sada sam stvarno radoznala – imaš li njegovu fotografiju?“

„Ne“, odgovorila je Milena, nevoljno vadeći telefon. „Čudno je, ali nemam.“ Petljala je po telefonu, kao da bi u njemu iznenada mogla da se pojavi neka zaboravljena slika Jakoba.

„Nema veze, samo sam mislila da bih, ako je planinar, mogla odnekud da ga poznajem.“

„Izvini, ne, nisam imala...“

Ućutala je. Ponovo se osmehnula.

„Popričaću sa Henrikom i nazvaću te. Tako mi je drago što si nekog upoznala, Milena – zaista jeste.“

„Hvala ti.“

„I jedva čekam da ga upoznam. Samo... moramo malo da razmislimo o ovome.“

„Shvatam – i ako tebi i Henriku ne odgovara ova ideja, kažite mi. To nije problem.“

„Ne. Odlično.“

Izašle smo iz restorana, pozdravile se zagrljajem na trotoaru i obećale jedna drugoj da ćemo se čuti za vikend.

Dok sam se vraćala u kancelariju, nisam mogla da obuzdam radoznalost. Otvorila sam internet-stranicu firme BCG i potražila „Jakoba Tesina“. Konsultantska grupa *Boston* jedna je od najvećih i najprestižnijih konsultantskih firmi na svetu. Istina, njena reputacija u Švedskoj malo je okaljana zbog uključenosti u građevinski projekat *Nova Karolinska*, ali svejedno. Mnogi traže posao kod njih, ali malo ih bude izabrano. Njihove plate i radno vreme su slični kao kod nas, korporativnih advokata. Radna nedelja od četrdeset osam sati nije ništa neuobičajeno, kao ni godišnja plata slična onoj koju dobija direktor kompanije.

Međutim, nisam mogla da nađem Jakoba Tesina, na koji god način da sam kucala njegovo ime u pretraživaču. To mi se nije učinilo naročito čudnim; na mnogim internet-stranicama firmi pretraga ne funkcioniše, mada bi čovek pomislio da je firma kao što je BCG sposobna da napravi potpuno operativan internet-sajt. Možda Jakob nije radio u stokholmskoj ispostavi; znala sam da su konsultanti na višem nivou često zaposleni na projektima u drugim zemljama.

Zato sam pokušala sa Fejsbukom, i našla ga.

Jakob Tesin. Visok i vitak, atletske i mišićave građe koju sam viđala kod drugih planinara i izdržljivih sportista i sportistkinja. Mišići za specifičnu namenu, koji nisu oblikovani pred ogledalom u teretani. Njegova tamnosmeđa kosa bila je kratko ošišana, a koža preplanula; bilo je topline u toj boji. Izgledao je kao jedan od srećnika koji nikada ne izgore na suncu.

Skoro na svakoj slici bio je u različitom sportskom kontekstu: u planinama, u kajaku kojim se spušta niz brzake, opremljen da leti zmajem na plaži. Tri momka u šumi u odeći za planinski biciklizam, zagrljena, a Jakob je u sredini, i sva trojica su blatnjava i srećna kao dečaci.

Jedino što nisam mogla da vidim bile su njegove oči. Uvek je nosio sportske sunčane naočare čvrsto stegnute oko glave, u kojima se svet odražavao u svim duginim bojama.

Ali onda sam našla grupne fotografije koje su se razlikovale od ostalih: Jakob i dva prijatelja na odmoru u nekoj mediteranskoj zemlji, možda Španiji ili Portugaliji. Naravno da su na slikama surfovali ili se sunčali, a uz to su bile neke snimljene u drevnom, ruševnom centru grada, sa uskim uličicama i radnjama koje su očigledno prilagođene turistima. Bilo je takođe nekoliko fotografija sa večeri provedenih u kafani. Jakob i njegovi prijatelji sedeli su za stolom u bašti, a iza njih se jasno videla ulica. Fenjeri u bojama i topli sjaj iz drugih restorana i barova, sa mnoštvom ljudi uokolo. Skoro da sam mogla da osetim topli vetar na koži, kao i prijatno brujanje u glavi posle nekoliko čaša vina, svu tu životnu radost. Čeznula sam da budem tamo.

A Jakob je bio podigao sunčane naočare na čelo. Osmehivao se u objektiv, a njegove smeđe oči su svetlucale.

RAZGOVOR SA ANOM SAMUELSON 880216-3382, 16. septembar 2019, bolnica Jelivare. Vodio ga policijski inspektor Andeš Suhonen.

„Dobro, da vidimo... Možeš li da mi na mapi otprilike pokažeš gde bi trebalo da tražimo Henrika i Milenu? I Jakoba.“

„Ne znam...“

„Hajde samo da pokušamo, Ana. To ne mora da bude precizno. Sarek je ogroman, tako da, ako bismo samo malo mogli da smanjimo područje za potragu, to bi bilo veoma korisno. Ovde smo našli tebe.“

Ćutanje.

„Pretpostavljam da si došla iz unutrašnjosti parka? Dakle, išla si na istok, ovamo?“

„Hm.“

„Jesi li išla duž ove reke? Sećaš li se? Da li ti je reka bila sa desne strane?“

Ćutanje.

„Mislim da jesam.“

„I bila si sama? Ili je neko od ostalih bio sa tobom?“

„Milena... neko vreme je bila sa mnom.“

„Znači ti i Milena ste neko vreme hodale zajedno?“

„Da.“

„U redu. Sećaš li se odakle ste došle? Da li ste vas dve prošle Rovjuštorget?“

Ćutanje.

„Ana? Možeš li da se setiš bilo čega o putanji kojom ste se kretale?“

Ćutanje. Jecanje.

„Pa, bar imamo nešto na osnovu čega možemo da radimo što se tiče Milene, što je odlično. Za danas ćemo ostati na ovome. Malo se odmori, i sutra ćemo ponovo pokušati ako se budeš osećala spremnom za to.“

Ćutanje.

„Možeš da ispričaš svoju priču kojim god redom želiš, sopstvenom brzinom. Ja ću slušati.“

„SADA JE VEOMA KASNO ZA ovakav predlog“, rekao je Henrik dok je cedio limetu u činiju da napravi preliv za salatu. „Polazimo za nedelju dana.“

Bio je petak uveče, nekoliko sati nakon što sam se našla sa Milenom. Henrik i ja smo bili u kuhinji i spremali smo večeru. Očekivali smo goste. Ja sam morala da radim do kasno posle produžene pauze za ručak i tek što sam bila stigla kući, ali Henrik je srećom počeo da sprema večeru bez mene. Voleo je da kuva, a predstojeće druženje kao da ga je zapljusnulo talasom energije, što mu je bilo veoma potrebno. Prošlo je već nekoliko nedelja otkako se vratio na posao u Upsalu, ali nije mogao da se oslobodi mlitavosti, stalnog sivila u držanju i izgledu.

Međutim, sada se u rerni pekao losos na podlozi od soli, mladi krompiri sa mirođijom krčkali su se u gvozdеноm tiganju, a desert je već bio u frižideru – odvojene porcije panakote, kao i zdela borovnica u soku od limete sa smeđim šećerom. Ja sam sekla korijander za predjelo od bakalara. Na stolu su stajale dve otvorene i spremne flaše vina sanser, a još nekoliko ih je bilo u hladnjaku za vino.

Rekla sam Henriku da Milena ima novog momka, i pitala da li bi on mogao da nam se pridruži na izletu u planine. Mnogo sam razmišljala o tome tokom popodneva, i bila sam sklona da pustim Jakoba da pođe sa nama.

„Apsolutno“, rekla sam, „ali oni su tek odnedavno zajedno, zbog čega to i nije pomenula ranije.“ Spustila sam listove korijandera u posudu i iseckala ih na komadiće.

Henrik nije odgovorio; u njegovom ćutanju bilo je neke duboke zamišljenosti. Istresao je ružičasta zrnca bibera u električni mlin, pa ih posuo po prelivu za salatu.

Kada smo prodali svoje stanove da bismo živeli zajedno, pronašli smo ovaj četvorosobni stan od 120 kvadratnih metara, koji je bio neobičan po tome što nije renoviran već dvadeset pet godina. Celog smo ga rasturili. Ja sam bila menadžer projekta – izuzev kuhinje, koja je bila Henrikovo područje. Zadržali smo što je više bilo moguće prvobitnog šarma stana: lamperiju, gipsane plafone, stare drvene podove. A onda smo ga ispunili modernim skandinavskim dizajnom. Ne naročito originalnim, ali lepim i funkcionalnim, i ne preterano ličnim, za slučaj da poželimo da prodamo stan i kupimo kuću za nekoliko godina.

Srušili smo jedan zid da povećamo kuhinju i dobijemo prostranu trpezariju. Šporet, frižider, zamrzivač, mikrotalasna pećnica, aparat za espresso kafu, blender – sve je bilo lepo i savremeno. Među onim što je Henrik najviše voleo u vezi sa kuvanjem bila je mogućnost da nabavlja i koristi razne naprave. Koristio je termometar da bude siguran da su jaja skuvana na temperaturi od tačno šezdeset tri stepena. Voleo je da pravi krem brule kako bi mogao da upotrebi svoju besmisleno veliku let-lampu, profesionalni alat kojim je video da kuvari mašu u pomodnom konceptualnom restoranu. Mogao je da podešava temperaturu u rerni mobilnim telefonom, dok je drugom aplikacijom kontrolisao muziku koja je dopirala iz sićušnih, skrivenih zvučnika. Jednom sam brojala: samo u kuhinji četiri različita digitalna displeja pokazivala su tačno vreme.

Nije da sam nezadovoljna u našem stanu, ali ponekad sam se pitala da li je moja čežnja za prirodom i planinama pojačana potrebom da pobegnem od digitalnih brojeva, dugmadi, programa, stvari koje pište i efikasnih malih elektromotora što diskretno bruje. Moram da se vratim nečemu iskonskom, nečemu što je uvek postojalo i uvek će postojati. Na neki čudan način, kada se osećam mala i beznačajna, to mi donosi duboki mir.

Planine nije briga za vas. Niti išta traže od vas.

Henrik očigledno više nije imao šta da doda, ali ja sam nastavila da govorim.

„Samo mislim da je teško reći ne.“

„Zašto?“

„Milena se nikada nije žalila što ti ideš sa nama.“

„To je drugačije.“

„Zašto?“

„Poznaj me. Zapravo, upoznala me je pre nego ti. A mi nemamo pojma ko je taj njen novi tip.“

Shvatila sam šta Henrik želi da kaže. Nas troje smo tokom godina išli na mnogo izleta, držeći se čvrsto uspostavljenih obrazaca, pri čemu je svako od nas imao svoju ulogu. Bile su to retke prilike u godini kada sam se osećala potpuno opušteno. Nije bilo pritiska da bilo šta postignem. Ako bismo pustili nekog koga ne poznajemo da pođe sa nama, čak i ako je on zaista fin i pristojan, to bi značilo da niko od nas ne može da se isključi na uobičajen način. A ako je ta osoba uvrnuta ili neprijatna, naših nedelju dana u planinama moglo bi da predstavlja veoma težak period.

„Ona se složila kada smo mi hteli da odložimo izlet i umesto u julu pođemo u septembru“, naglasila sam ja.

„Kada si *ti* htela da odložiš izlet.“

„Dobro, u redu. Kako god. Jednostavno deluje pomalo zlobno ako sada kažemo ne. Ona nikada ranije nije tražila da bilo koga povede. Mora da je razmišljala o tome kako bi se on uklopio. Čak i da nije najfiniji momak na svetu, sigurno možemo da ga podnesemo nedelju dana. Zbog Milene.“

Henrik ponovo nije rekao ni reči. Koncentrisao se na mešanje preliwa za salatu. Ja sam isekla svež bakalar na uredne komadiće, i najzad pogledala u njega.

„Zar ti ne misliš tako? Henriče?“

„U redu“, konačno je odgovorio. Zvučao je umorno.

Skrenula sam pogled na sat na mikrotalasnoj. Naši gosti bi trebalo da stignu veoma brzo. Tajmer je zapištao da nas obavesti da je krompir spreman. Henrik je skinuo tiganj sa ringle, koja je sijala narandžasto ispod providne keramičke ploče.

Nijedno od nas nije opet progovorilo dok se nekoliko minuta kasnije nije začulo zvonce na vratima. Bilo je to kao da nas prvi pristigli gosti spasavaju jedno od drugog.

RAZGOVOR SA ANOM SAMUELSON 880216-3382, 17. septembar 2019, bolnica Jelivare. Vodio ga policijski inspektor Andeš Suhonen.

„Kako se danas osećaš?“

„Dobro.“

„Kako si spavala?“

„Ne naročito dobro.“

„Osećaš li bolove?“

„Hm.“

„A sada?“

„Ne osećam bol, ali umorna sam.“

„To mogu da razumem. Malo ćemo popričati, Ana, i čim osetiš da je to previše za tebe, reci mi. Da li ti je to u redu?“

„Hm.“

„Samo sam hteo da proverim da li sam ovo ispravno shvatio: ti i Henrik Jungman ste bili vereni?“

„Da.“

„A Milena Tanković i Jakob Tesin – jesu li i njih dvoje par?“

„Da.“

„A kako ste se vi upoznali?“

„Milena i ja smo drugarice sa fakulteta. Obe smo studirale pravo u Upsali. Milena takođe poznaje Henrika iz Upsale; on je predavao na odseku za pravo.“

„Dakle vas troje se dugo poznajete.“

„Da. I već veoma dugo smo svake godine provodili nedelju dana u planinama.“

„Kuda ste išli?“

„Na uobičajena mesta. U Jemtlandski trougao. Kungsledenom iz Abiska, pa gore u Kebnekajse. Jednom u Norvešku. U Borgafjel.“

„Da li ste boravili u kolibama?“

„Obično da, ali uvek smo nosili šatore kako bismo mogli da provedemo nekoliko noći napolju u planini.“

„Shvatam. Razlog zbog koga pitam je to što je Sarek malo teži – kao što ste i sami otkrili. A u septembru... vreme ume da bude prilično loše.“

„Mi uvek idemo u julu, ali radila sam celog leta, tako da smo morali da odgodimo izlet do septembra.“

„Shvatam.“

„I nismo planirali da idemo u Sarek. Hteli smo da ponovo idemo Kungsledenom iz Abiska u Kebnekajse.“

„Ali ste se predomislili?“

„To je bila Jakobova ideja.“

Simon se zavalio u stolici, ispružio duge noge ispod stola i ispio čašu vina.

„Pa, kada ćete vas dvoje da se uzmete?“, upitao je pakosnim tonom, ne gledajući ni u mene ni u Henrika. Svi su se nasmejali. Pričali smo o zajedničkim prijateljima koji će se venčati kasnije u jesen; svi smo bili pozvani na svadbu.

Henrik se osmehnuo, pa se namrštio, kao da je ovo pitanje bolno za njega.

„Vreme je baš divno“, rekao je Henrik, podižući flašu vina. „Želi li neko da mu dospem?“

Još smeha. Prenaglašeni pokušaj skretanja pažnje je uspeo. Niko nije mogao uopšte da poveruje kako je ovo razumno pitanje kada je Henrik tako opušteno mogao da se šali u vezi sa tim.

„Nešto dobro dolazi onome ko čeka i tako to“, dodala sam ja uz osmeh.

„Bla-bla-bla“, rekao je Simon, i shvatila sam da je pijaniji nego inače. On je bio suvlasnik kancelarije u kojoj sam radila, i nekoliko puta smo išli na trku u plivanju od Sandhamna do ostrva Ute. Njegova žena Jennifer, koja je bila šefica PR sektora u firmi sa dobrim kotiranjem na berzi, uputila mu je upitan pogled. Očigledno je zaključila isto što i ja.

„Henriče?“, nastavio je Simon. „Jesi li ti onaj koji odugovlači? Misliš li da možeš da nađeš neku bolju od Ane?“

„Simone“, oglasila se Jennifer.

„Šta je?“

„Smiri se malo.“